

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

สุทิสสา อ่อนค้อม

S00011

๑๑...

พระบัวเหี่ยวมองตามรถเก๋งคนงามที่กำลังเคลื่อนตัวช้า ๆ ออกจากลานวัด มุ่งสู่ถนนสายเอเชีย โดยมีฝูงพรรณทำหน้าที่เป็นคนขับ

“จ้องตาไม่กระพริบเชียวนะ” เสียงพระอุปัชฌาย์ค่อนขอ

“ใช่...หลวงพ่อก็ผมสงสารเขานี่ครับ” คนเป็นศิษย์ว่า

“อ้อ...สงสารเลยมองตามตาละห้อยเลย”

“ไม่สงสารได้ไงล่ะครับหลวงพ่อกับผู้หญิงหน้าตาสวย รวยความรู้ แต่ต้องมีเวรมีกรรม” พระใหม่พูดจากใจจริง

“เธอเลือกสงสารแต่คนสวย ๆ งั้นหรือ” ท่านพระครูไม่วายยั่ว

“ก็ไม่เชิงหรอกครับ หรือว่าหลวงพ่อกับสงสารเขา”

“ทำไมจะไม่สงสาร ก็ที่ฉันยอมตรากตรำทำงานจนลืมนอนอยู่ทุกวันนี้ ไม่ใช่เพราะความสงสารหรือ เธอจำไว้นะบัวเหี่ยว ว่าทั้งคนทั้งสัตว์ที่เกิดมาในโลกนี้ ล้วนนำสงสารด้วยกันทั้งนั้น เมื่อเขามีทุกข์เราพอจะช่วยได้ก็ต้องช่วยไม่ว่าเขาจะเป็นใคร มาจากไหน จะสวยหรือไม่สวยก็ตาม เข้าใจหรือยัง”

“หมายความว่า เราต้องเป็นกัลยาณมิตรสำหรับทุกคนใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว ต้องอย่างนี้ถึงจะเป็นศากยบุตรชานแท้ เธอรู้ไหม เสด็จพ่อของเรา ทรงเรียกพระองค์เองว่า เป็นกัลยาณมิตรของสัตว์ทั้งหลาย เพราะพระองค์ทรงเมตตาต่อสรรพสัตว์อย่างเสมอหน้ากัน มิได้เลือกที่รักมักที่ชังแต่ประการใด”

“หลวงพ่อกับผม สงสารสองพี่น้องนั้นไม่ได้แปลว่าผมเลือกที่รักมักที่ชังอะไร เพียงแต่ผมคิดว่าคนที่มียุญแล้วไม่น่าจะต้องมีกรรม” พระบัวเหี่ยวชี้แจง

“นั่นเพราะเธอยังไม่เข้าใจความหมายของกรรมอย่างถ่องแท้ ฟังให้ดีนะฉันจะอธิบายให้ฟัง คำว่า กรรม หมายถึง การกระทำที่มีเจตนาเป็นพื้นฐาน ถ้าเจตนาดีกรรมนั้นก็ เป็นกรรมดี ถ้าเจตนาชั่วกรรมนั้นก็ เป็นกรรมชั่ว ดังนั้นกรรมจึงมีทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว

แต่คนส่วนใหญ่มักจะเข้าใจกรรมไปในทางลบ คือไปเข้าใจว่า คือ บาป หรือ ความชั่ว และ
ที่ว่า...สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม...ก็หมายความว่า ใครทำกรรมดีก็ย่อมได้รับผลดี
ทำกรรมชั่วก็ย่อมได้รับผลชั่ว เพราะกรรมย่อมเกิดจากผู้กระทำ เหมือนสนิมเหล็ก
เกิดจากเหล็ก ฉะนั้นถ้าไม่มีผู้กระทำ กรรมก็ไม่มี อย่างแม่หนูสองคนนั้น ถ้าเขาไม่ทำ
กรรมเขาก็ไม่ต้องรับผลของมัน” ท่านพระครูอธิบายละเอียดชัดเจน

“หลวงพ่อบุญทราวดูกับว่าคนเราเลือกที่จะทำกรรมได้อย่างนั้นแหละครับ”

“ก็ทำไมจะเลือกไม่ได้เล่า จริงอยู่ กรรมในอดีตเราเลือกไม่ได้ เพราะมันผ่านพ้น
ไปแล้ว เราต้องชดใช้ไปตามหน้าที่ แต่กรรมในปัจจุบันเราเลือกได้ บางคนไม่เข้าใจ
เรื่องนี้ จึงปล่อยชีวิตให้เป็นไปตามยถากรรมโดยไม่แก้ไขปรับปรุง อย่างเช่นคนขี้เหล้าเมายา
ก็ไปโทษว่า เพราะเป็นกรรมจึงเลิกไม่ได้ อันนี้เป็นข้อแก้ตัวเสียมากกว่า เพราะถ้าเขาตั้งใจที่
จะเลิกจริง ๆ เขาก็เลิกได้ หรืออย่างคนที่เกิดมาจน เพราะกรรมเก่าส่งผล เนื่องจากชาติก่อน
ๆ เป็นคนตระหนี่เหนียวแน่น ไม่ทำบุญบริจาคทาน เมื่อทำเหตุไว้ไม่ดีก็ต้องรับผลไม่ดี ถ้าเขา
คิดว่าเพราะกรรมจึงทำให้เกิดมายากจนแล้วเลยงอมืองอเท้าเกียจคร้าน ไม่ชวนขวยทำมา
หากิน เขาก็ต้องจนอยู่อย่างนั้น”

“แปลว่าเขาต้องผินดวงใจใหม่ครับ คือต้องขยันหมั่นเพียรในการประกอบอาชีพ เป็น
การสร้างกรรมใหม่ในทางที่ดี ที่เป็นกรรมเก่าก็ชดใช้ไปแล้ว คือการเกิดมายากจนขัดสน
อย่างนั้นใจใหม่ครับ”

“ถูกแล้ว แต่ถ้าเขาขยันหมั่นเพียรจนร่ำรวยขึ้นมา ก็ยังตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ทำบุญ
บริจาคทาน ชาติต่อไปเขาก็ต้องยากจนขัดสนอีก” เจียบกันไปครู่หนึ่ง พระบัวเหี่ยวจึงถามขึ้น
ว่า

“หลวงพ่อกับ แล้วเรื่องคุณโยมสองคนนั้นมีทางจะแก้กรรมใหม่ครับ”

“มี แต่ก็ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขว่า เขามีความอดทนพอไหม มีความเพียรถึงขั้นหรือ
เปล่า วิธีแก้กรรมที่ดีที่สุดคือการเจริญสติปัญญา ๔ เช่นที่เธอปฏิบัติอยู่นั้นแหละ แต่
ตอนนี้เขายังไม่สนใจเพราะยังไม่เห็นทุกข์ อีกแปดปีคนน้องจะแต่งงานแล้วก็จะเห็นทุกข์ ถึง
ตอนนั้นเขาจะนึกถึงฉันและมาให้ฉันช่วย คนพี่ก็เหมือนกัน”

“แต่คนน้องเขาบอกจะมาปิดเทอมหน้า ไม่ใช่หรือครับ” พระบัวเหี่ยวดึง

“เขาตั้งใจอย่างนั้นจริง แต่เชื่อสิว่าเขามาได้หรือ เพราะยังไม่ถึงเวลาของเขา ต้อง
รออีกแปดปีถึงมาได้”

“หลวงพ่อกับ คุณโยมคนน้องทำกรรมอะไรไว้รับถึงต้องมาเป็นแบบนี้” ถึงอย่างไร พระใหม่ก็ยังไม่วายสงสัย เดียวนี้ท่านบอกตัวเองได้แล้วว่า คนน้องน่าสงสารกว่าคนที่ด้วยเหตุว่าเธอยังโสด หน้าตาของเธอสะสวย สดใส ไม่ช้าไม่นานจะต้องเปลี่ยนเป็นเศร้าน้อยเพราะ โศกศัลย์ น่าสงสารแท้

“มันพูดยาก ถ้าจะว่าไปแล้วมันมาจากทั้งกรรมเก่าและกรรมใหม่ กรรมเก่ามันแก้ไขไม่ได้ คือ แม่หนูวรรณวิไลกับผู้ชายคนนั้น เคยทำกรรมร่วมกันมาแต่ชาติปางก่อน ยังไงเสียชาตินี้จะต้องมาอยู่ด้วยกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ส่วนกรรมใหม่ก็คือเรื่องโรคหึงกับเรื่อง ลูกเลี้ยง แม่หนูคนนี้เข้ามาแปลกตรงที่อยากแต่งงาน แต่ไม่ยอมมีลูก เลยคิดจะเลี้ยงลูกเขาให้เหมือนลูกตัว แต่ที่นี้มันไม่เป็นยังงั้น เพราะเด็กคนนี้ก็ก็มีกรรมของแกคือแกอยากดีแต่ไม่ยอมฝืนใจตัวเอง อย่างลิ้มมะบัวเหี่ยว การทำความดีจะต้องฝืนใจ ถ้าฝืนใจไม่ได้ทำความดีไม่ได้ เพราะธรรมชาติของคนนั้นมักจะตามใจตัวเอง ซึ่งก็คือตามใจกิเลสตัณหา แล้วเธอก็คิดว่ากิเลสตัณหาพาเราไปทางดีหรือทางชั่ว” ท่านถาม

“ทางชั่วครับ”

“นั่นแหละ ถ้าใครฝืนใจตัวเองไม่ได้ก็เป็นคนดีไม่ได้ ยกตัวอย่างง่าย ๆ เอาเรื่องใกล้ ๆ ตัวเรานี่แหละ ไหนบอกมาซิว่าตอนตี ๔ เธออยากนอนต่อหรืออยากลุกขึ้นมาปฏิบัติกรรมฐาน”

“อยากนอนต่อครับ”

“แล้วนอนหรือเปล่า”

“ไม่นอนครับ ผมฝืนใจลุกขึ้นมาปฏิบัติกรรมฐาน เพราะผมอยากเป็นคนดีครับ การทำความดีต้องฝืนใจ” พระใหม่ตอบฉะฉาน เจียบกันไปครู่หนึ่ง พระบัวเหี่ยวก็ถามขึ้นอีกว่า

“หลวงพ่อกับ แล้วคุณโยมคนน้องทำกรรมอะไรไว้อีกครับ”

“ปกติคนเราก็ทำกรรมอยู่ตลอดเวลาที่นั่นแหละบัวเหี่ยว สุดแล้วแต่ว่าจะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว นี่เรายังไม่พูดถึงเข้าไปถึงกรรมอีกประเภทหนึ่งที่เรียกว่ากรรมกลาง ๆ คือกรรมไม่ดีไม่ชั่วหรือกนะ เรื่องนั้นมันลึกซึ้ง เอาเป็นว่าขณะนี้เรารู้จักแต่กรรมดีกับกรรมชั่วก็พอ การทำกรรมนั้นไม่ว่าจะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว ถ้ามันแรงมันก็จะให้ผลทันตาเห็นในชาตินี้ อย่างหนูวรรณวิไลเขาเป็นโรคหึงรุนแรงมากก็เลยทุกข์มาก ซึ่งข้อนี้เขาแก้ไขได้แต่ไม่ยอมแก้ไข จะโทษฝ่ายหญิงข้างเดียวก็ไม่ถูกนัก เพราะผู้ชายที่จะมาแต่งงานกับเขานั้นเป็นคนชอบทำให้เมียหึง เห็นเมียหึงแล้วเขามีความสุข คือเป็นความสุขของผัว แต่เป็นความทุกข์ของเมีย”

“แปลว่าถ้าคุณโยมเขาไม่หึง เขาก็ไม่มีความทุกข์ใช่ไหมครับ”

“แน่นอน”

“ถ้าผมเป็นเขา จ้างผมก็ไม่หึง เรื่องอะไรจะทำให้ตัวเองทุกข์”

“เธอไม่ได้เป็นเขา เธอก็พูดได้ ลองเธอไปเป็นเขาดูบ้าง ก็ต้องทำอย่างที่เขาทำ เชื่อไหมล่ะ”

“เชื่อก็ได้ครับ”

“ไม่เชื่อก็ไม่ว่าอะไรนะ”

“เชื่อดีกว่าไม่เชื่อครับ เป็นลูกศิษย์ไม่เชื่ออาจารย์ แล้วจะไปเชื่อใครที่ไหน ผมไม่
อยากเป็นคนอกตัญญูหรือครับหลวงพ่”

“ดี คิดอย่างนั้นได้ก็ดี”

“ขอบคุณครับ”

“ขอบคุณเรื่องอะไร” ท่านพระครูไม่เข้าใจ

“ก็ขอบคุณที่หลวงพ่ชมว่าผมดีนะซีครับ”

“ฉันไปชมเธอตั้งแต่เมื่อไหร่” ท่านนี้ก็ออกจริง ๆ

“เมื่อกี้ี่เอง แหม...หลวงพ่ไม่น่าลืมง่ายอย่างนี้เลย ก็ที่...ที่หลวงพ่พูดว่า ดี คิด
อย่างนั้นได้ก็ดี หลวงพ่ว่าดีนะไม่ใช่ชมผมหรือครับ” คราวนี้ท่านพระครูถึงรู้ว่าตกหลุมพราง
ของพระบัวเหี่ยวเข้าแล้ว ครั้นจะพูดโต้ตอบไปก็เกรงจะขายหน้า เพราะเดี๋ยวนี้ลูกศิษย์ของ
ท่านชกมีเล่ห์เหลี่ยมมากขึ้นทุกวัน จนท่านตามไม่ทัน ทางที่ดีที่สุดคือนิ่งเสีย

“แต่เอ...หลวงพ่ครับ” พระใหม่เพิ่งจะนึกได้ว่าเรื่องที่ตนกำลังพูดถึงอยู่นั้น ไม่
เกี่ยวกับกาย เวทนา จิต ธรรม ดังที่พระอุปัชฌาย์เคยสอน

“นี่เรากำลังเปลอสติหรือเปล่าครับ ที่พูดเรื่องของคนอื่น เพราะมันไม่เกี่ยวกับสติปัฏ
ฐานข้อใดเลย”

“ทำไมจะไม่เกี่ยว นี่แหละจิตตานุปัสสนาสติปัฏฐานละ เพราะถ้าเรามีสติรู้ตัวอยู่
ตลอดเวลา ว่าเรากำลังพูดเรื่องอะไรก็เท่ากับเรารู้ในขณะนั้น ๆ ว่าจิตของเราปราศจากโมหะ
เรารู้ตัวอยู่ตลอดเวลาในขณะที่คุยหรือเปล่าเล่า”

“บางครั้งก็รู้ แต่บางครั้งก็เผลอไปเหมือนกันครับ” พระบัวเหี่ยวตอบตามตรง

“แสดงว่าเธอยังฝึกสติไม่ถึงขั้น จะต้องใช้ความเพียรอีกมาก เรื่องที่เรากำลังคุยอยู่นี้
ไม่เรื่องเหลวไหลไร้สาระ เพราะฉันกำลังจะบอกเธอว่า หนุวรรณวิไลนี้แหละจะมาเป็นกำลัง
สำคัญช่วยฉันเผยแผ่คำสอนของพระพุทธองค์ ฉันกับเขาเคยช่วยเหลือเกื้อกูลกันมาแต่ชาติ

ปางก่อน ชาตินี้ก็ต้องมาช่วยเหลือนักอื่น” พระใหม่ทำตาลูก พุดตะกุกตะกักว่า “หมาย... หมายความว่า... หลวงพ่อ... กับ... เอ้อ... โยมวรรณวิไลเคย... เคยเป็น...”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ยังงั้น อย่าเข้าใจผิด” ท่านพระครูรับปฏิเสศ ด้วยรู้ว่าพระบัวเหี่ยวเข้าใจ ไปอีกทางหนึ่ง

“เออละ เมื่ออยากจะรู้ก็จะบอก แต่เธอต้องไม่เอาไปพูดต่อนะ ใครเขาไม่เชื่อจะเป็น บาบเป็นกรรมของเขาเปล่า ๆ เรื่องนี้ฉันยังไม่เคยเล่าให้ใครฟังมาก่อน เธอรับปากได้ไหมล่ะว่าจะไม่ไปเล่าต่อ”

“ได้ครับ คนอยากรู้รับคำหนักแน่น ท่านพระครูหลับตาเพื่อลำดับเรื่องราวแล้วจึง เริ่มต้นเล่า

“ชาติที่แล้ว ฉันเป็นแม่ทัพสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย หนูวรรณวิไลเป็นทหารคนสนิทของฉัน ในชาตินั้นเขาชื่อนายจันสม”

“แล้วหลวงพ่อดีอะไรครับ”

“อ้าว... ก็ชื่อเจริญนะซี นี่เธอยังไม่รู้จักชื่อฉันหรือ” ถึงคราวที่ต้องแก้เผ็ด ท่านพระครูก็ต้องทำไปตามหน้าที่

“ผมหมายถึงชื่อของหลวงพ่อดีเมื่อชาติที่แล้วนะครับ” พระใหม่อดคิดไม่ได้ว่า “กรรมช่างให้ผลรวดเร็วเหลือเกิน หลวงพ่อท่านฉลาดหลักแหลมไปเสียทุกด้าน เราอยู่ใกล้ท่าน ยังรู้ตัวเองว่าฉลาดขึ้น แต่ก็ยังไม่ได้เศษธุลีของท่าน ดูลิ... เมื่อกี้เราหลงลำพองคะนองใจ ว่าเทียบชนะท่าน ยังไม่ทันถึงห้านาทีลับแพ้อย่างไม่เป็นท่า”

“อันนี้บอกเธอไม่ได้จริง ๆ ที่บอกไม่ได้เพราะมันถูกจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ ฉันไปพิสูจน์มาแล้วที่หอสมุดแห่งชาติ มีชื่อฉันอยู่ด้วยในฐานะเป็นแม่ทัพก่อนกรุงแตก”

“ถ้าอย่างนั้นนิมนต์เล่าต่อเถิดครับ”

“ฉันกับนายจันสม เคยออกรบด้วยกันหลายครั้ง ครั้งสุดท้ายเมื่อปี ๒๓๑๐ ก่อนหน้ากรุงแตกเล็กน้อย กองทัพของฉันพ่ายแพ้แก่พม่า เพราะขาดขวัญและกำลังใจ ฉันบอกให้นายจันสมหนีเอาตัวรอด ครั้งแรกเขาจะไม่หนี ฉันก็ให้เหตุผลว่าถ้าไม่หนีก็ต้องตาย แต่ถ้าหนีอาจจะไปรวบรวมสมัครพรรคพวกมากู้ชาติบ้านเมืองได้ในภายหลัง เขาก็เลยหนีขึ้นไปทางนครสวรรค์ ต้องตกระกำลำบากมาก จึงรำพึงกับตัวเองว่าเกิดเป็นชายชาติทหารต้องทุกข์ยากลำบากแสนสาหัส ชาติหน้าขอให้เกิดเป็นผู้หญิง เขาเลยไปตายที่นครสวรรค์แล้วก็ได้เกิดเป็นผู้หญิงสมใจ เนื่องจากเขากับฉันยังมีจิตผูกพันห่วงหากัน ก็ต้องได้มาพบกันอีก มาช่วยเหลือนักอื่นอีก”

“แล้วหลวงพ่อนี่มาที่นี่หรือครับ”

“ฉันเป็นถึงแม่ทัพ ถ้าहींก็เสียชื่อหมด ฉันรบกับพม่ากระทั่งชาติใจตายแต่ฉันก็ตายอย่างมีสติ ขอโหสิกรรมกับคนที่ฉันฆ่า และโหสิกรรมให้คนที่ฆ่าฉัน เพราะถือว่าเราต่างทำตามหน้าที่ ไม่ได้มีความอาฆาตมาดร้ายกันเป็นการส่วนตัวก็เลยไม่บาปมาก ฉันไปชดใช้กรรมอยู่ ๑๖๑ ปี จึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์อีก เธออย่าถามนะว่าไปใช้กรรมอยู่ที่ไหนอย่างไร มันเป็นเรื่องละเอียดลึกซึ้ง รู้ไปก็ไม่มีประโยชน์ ฉันจึงไม่บอกเธอ”

“แล้วคุณโยมเขาทราบไหมครับ ว่าเคยเกิดร่วมชาติมากับหลวงพ่อดี”

“ไม่ทราบ แล้วเธอก็ไม่ต้องไปบอกเขาละ”

“ครับ ผมรับรองว่าไม่บอก แล้วเนื้อคู่ของคุณโยมเมื่อชาติที่แล้วเป็นอะไรครับ”

“ก็เป็นเมียนายจันสม ถูกผ้าซอมเป็นประจํา แกก็อาฆาต บอกชาติหน้าขอให้เกิดเป็นผู้ชาย จะได้แก้แค้น ก็มาตามล้างตามแค้นกันจนได้ ยังกะเรื่องนวนิยายนะเธอ”

“ครับ ผมว่านวนิยายก็คงมาจากเรื่องจริงนั่นแหละครับ”

“คงนั่นมั้ง เธอเห็นหรือยังล่ะว่า ชีวิตคนเราต้องเวียนว่ายตายเกิดไม่รู้กี่ภพกี่ชาติ จนถึงเบื่อหน่ายการเกิด ไม่อยากเกิดอีกเลยแม้แต่ชาติเดียว”

“การที่พระพุทธเจ้ามาบวชก็เพราะท่านเบื่อหน่ายการเกิดใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว เมื่อพระองค์ตรัสรู้และได้ญาณ ๓ แต่ไหนเธอตอบมาก่อนว่า ญาณ ๓ มีอะไรบ้าง”

“ญาณ ๓ หรือ วิชชา ๓ หรือ เตวิชชา ใช่ไหมครับ”

“นั่นแหละ จำได้หรือเปล่าว่ามีอะไรบ้าง ฉันเพิ่งสอนเธอไปเมื่อวานนี่เอง”

“จำได้ครับ ญาณ ๓ ได้แก่ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ จุตูปปาตญาณ และ อาสวักขยญาณ ครับ”

“ดีมาก ลองแปลให้ฟังซิว่า แต่ละญาณ มีความหมายอย่างไร”

“แปลไม่ได้ครับ”

“ทำไมถึงไม่ได้ล่ะ”

“ก็หลวงพ่อยังไม่ได้สอนแปลนี่ครับ”

“อ้าว...ก็เห็นเธอไม่ถาม ฉันก็นึกว่าเธอรู้”

“บางทีไม่รู้ แต่ผมก็ไม่ถามครับ”

“ก็ดี งั้นฉันก็จะไม่บอก เอาไวเธอไปศึกษาเอาเอง”

“โอ้...บอกเถอะครับหลวงพ่อกับผมไหวล่ะ” แล้วทำไหว้ประหลก ๆ

“ไม่บอกแน่นอน ฉันบอกว่าจะไม่บอกก็ไม่บอก ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าเมื่อบอกเธอแล้ว เธอก็ต้องย้อนว่า...ไหนหลวงพ่อกว่าจะไม่บอกไงละครับ แล้วบอกทำไม...จริงไหม” คนเป็นศิษย์เลยได้แต่ยิ้มแหย ๆ เพราะตั้งใจไว้อย่างนั้นจริง ๆ

“เออละ ทีนี้ก็มาต่อเรื่องที่พูดค้างเอาไว้ คือเมื่อพระพุทธองค์ตรัสรู้และได้ญาณ ๓ ทรงเห็นทุกข์ของการเวียนว่ายตายเกิดอย่างแจ่มแจ้ง ทั้งของพระองค์เองและของสรรพสัตว์ เวลาพระองค์สอนก็ย้ำเสมอ โดยทรงอุปมาอุปไมยว่า...ในพื้นที่นี้ไม่ว่าจะเอาเข็มแทงลงไป ณ ที่ใด ก็ไม่พ้นหลุมศพของตถาคต หากเอากระดูกในแต่ละชาติมากองรวมกัน ก็จะสูงกว่าเขาพระสุเมรุ และน้ำตาที่ร้องไห้คร่ำครวญเพราะความทุกข์ความพลัดพรากก็ยิ่งมากกว่าน้ำในมหาสมุทรมารวมกัน ตถาคตเบื่อหน่ายการเกิดเสียหนัก ตถาคตจะไม่เกิดอีก...พระองค์ตรัสเช่นนี้บ่อยครั้ง เพื่อให้สรรพสัตว์ ได้เห็นโทษเห็นภัยในวัฏสงสาร ถึงกระนั้นก็ยังมีคนอีกมากที่ไม่เชื่อฟัง จึงต้องเวียนเกิดเวียนตายกันอยู่อย่างนี้ไม่รู้จักจบสิ้น”

“แล้วหลวงพ่อกับจะเกิดอีกไหมครับ” พระลูกวัดถาม

“ก็ต้องแล้วแต่เหตุปัจจัย” ท่านสมภารตอบ

“เหตุปัจจัยที่ทำให้เกิดมีอะไรบ้างครับ”

“มี ๓ อย่างคือ

กมฺม เขตต์-มีกรรมเป็นหน

วิญญานํ พิชฺ-มีวิญญาณเป็นพิษ และ

ตณฺหา สีนหฺ-มีตัณหาเป็นยางเหนียวที่จะสามารถนำพิษไปเพาะในหังอกงาม

ถ้าเหตุปัจจัย ๓ อย่างนี้มาประจวบกันเข้า การเกิดก็ต้องมีขึ้น”

“แล้วหลวงพ่อดับเหตุปัจจัยเหล่านี้หมดหรือยังครับ” คนเป็นศิษย์พยายามที่จะหยั่งรู้ภูมิธรรมของอาจารย์

“เรื่องอย่างนี้จะไปพูดสุมสี่สุมห้าไม่ได้ ฉะนั้นฉันจะไม่ตอบเธอ ถ้าเธออยากรู้ต้องปฏิบัติให้มาก ๆ ของอย่างนี้จะต้องรู้ด้วยตัวเอง บอกเล่ากันไม่ได้ อย่าลืมนะ **คติกรรมฐานคือ กินน้อย นอนน้อย พูดน้อย ทำความเพียรมาก จำเอาไว้แล้วปฏิบัติให้ได้ตามนี้”**

ถ้าอย่างนั้นผมขออนุญาตถามเรื่องเดียว เรื่องเดียวจริง ๆ และผมเชื่อว่าหลวงพ่อกับต้องตอบได้”

“ไม่ต้องถาม เอละอยาการู้ก็จะบอกให้” ท่านรู้สึกขัดเขินด้วยรู้ว่าพระบัวเหี่ยวจะถามเรื่องอะไร เป็นเรื่องที่ท่านรู้แต่ผู้เดียวและยังไม่เคยบอกใคร พระบัวเหี่ยวเป็นคนแรกและคนสุดท้ายที่รู้เรื่องนี้

“ภรรยาของฉันเมื่อชาติที่แล้วก็จะมาร่วมสร้างกุศลที่วัดนี้ เขาจะมาสร้างหอระฆังให้ ตอนนั้นเขาแต่งงานกับนายแพทย์ เขาสวยยังกะนางฟ้าแน่ะเธอ สวยกว่าเมื่อชาติที่แล้วเสียอีก”

“สวยเท่าอาภัสราไหมครับ” พระบัวเหี่ยวหมายถึงนางสาวไทยที่ชนะการประกวดนางงามจักรวาลเมื่อห้าหกปีที่แล้ว

“สวยกว่า สวยกว่าหลายเท่าเลยแหละ แล้วยังใจบุญใจกุศลอีกด้วย”

“แล้วหลวงพ่อก็ไม่เสียตายหรือครับที่คุณหมอบอกเขาไปเสียได้” คนเป็นศิษย์ยั่วเย้า

“เสียคงเสียตายอะไรกัน ก็มีคนละภพละชาติ ถ้าเสียตายฉันก็คงไม่มาบวชอย่างนี้ เอละไม่ต้องถามอะไรอีก เราคุยกันมานานพอสมควรแล้ว เธอกลับไปปฏิบัติต่อกุฎิของเธอได้แล้ว มีอะไรสงสัยก็มาถาม อย่าลืม กินน้อย นอนน้อย พูดน้อย ทำความเพียรมาก แล้วจะได้ไม่ต้องเกิดอีก” พระบัวเหี่ยวกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง แล้วจึงลุกออกมา ความรู้สึกของพระใหม่ ขณะเดินกลับกุฎินั้นเป็นสิ่งที่บรรยายไม่ถูก มันหดหู่ ขัดข้องและหิวโห้วงในอารมณ์อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แม้จะพยายามใช้สติกำหนดอิริยาบถอยู่ตลอดเวลา หากก็ไม่อาจสลัดความรู้สึกเช่นนั้นออกไปได้ จะว่าสงสารสองพี่น้องก็คงไม่ใช่ เพราะรู้แล้วว่ามันเป็นไปตามกฎแห่งกรรม ท่านจะต้องค้นให้พบว่า ความรู้สึกที่เป็นอยู่นี้ มันมีเหตุมาจากอะไร

ถึงกุฎิ ท่านจัดการสงฆ์ชำระร่างกายจนสะอาดสะอาดอัน รู้สึกสดชื่นขึ้น หากความหิวโห้วงในอารมณ์ก็ยังไม่เหือดหาย ท่านเริ่มต้นเดินจงกรมตั้งแต่ระยะที่ ๑ ไล่ไปจนถึงระยะที่ ๖ ซึ่งกินเวลาประมาณ ๒ ชั่วโมง จากนั้นจึงกำหนดนั่ง เมื่อจิตสงบตั้งมั่นเป็นสมาธิดีแล้ว จึงใช้ปัญญาพิจารณาหาสาเหตุของความอึดอัดขัดข้องในหัวใจ ก็ได้ความว่า คำพูดของท่านพระครูที่ว่า ท่านไม่มีเนื้อคู่ นั้นทำให้เกิดความรู้สึกแปลก ๆ นี้ขึ้น สัญชาตญาณของมนุษย์ปุถุชนย่อมต้องการมีความรัก มีคู่ครอง และชีวิตครอบครัวที่อบอุ่น มีทายาทไว้สืบสกุล เมื่อรู้ว่าดวงชะตาของท่านไม่อาจมีในสิ่งเหล่านี้ จึงเกิดความรู้สึกเก็บกดอยู่ภายใต้จิตสำนึก จนกลายเป็นความหงุดหงิดงุ่นง่านอยู่ในจิตใจ เออหนอ...ขนาดท่านเป็นชายอกสามศอก ทั้งยังดำรงเพศเป็นบรรพชิต เจ้าความรู้สึกนี้มันยังทำร้ายท่านได้ถึงเพียงนี้ แล้วพวกผู้หญิงซึ่งเป็นเพศอ่อนแอไหนเล่า หากหล่อนรู้ว่าตัวเองไร้เนื้อคู่ จะต้องอยู่เดี่ยวเปลี่ยววาดายไปจนตลอดชีวิต หล่อนจะทุกข์ทรมานสักเพียงใดเล่าหนอ...

มีต่อ.....๑๒